

Knut Hamsun

ZA STO GODINA SVE JE ZABORAVLJENO

Noćas sam smeten, u sumnji i rastrzan,
Osjećam se kao čamac prevrnuti,
i sve za čim imam patiti i biti žalostan,
Nisam uspio izliječiti.

Ali zašto bih se trebao tako osjećati?
Za sto godina sve će se zaboraviti.

Pjesme pjevam i ponosan se dičim
i svoj život živim kao roman zavodljiv,
Kao odrastao trol, pokraj Boga se gostim
i pijem kao apostol đavolji.

A zašto ne živjeti život pogrešno začeti?
Za sto godina sve će se zaboraviti.

Najbolje je borbu ovu prekinuti smjesta
i ka moru, sa svojom izmučenom dušom, krenuti
Jednog dana, svijet će za me' naći mjesta
kao mrtvog utopljenika što najviše se žesti.

Ali zašto takav život osigurati?
Za sto godina sve će se zaboraviti.

Ne, bolje je živ ostati i lutati dalje
i novu knjigu svake godine napisati
i najotmenijim redovima stremiti i dalje
dok ne umrem kao pisac vrijedan počasti.

Ako je to sve, odakle trebam početi?
Za sto godina sve će se zaboraviti.

GREBEN

Brod upravo jedri
prema grebenu,
morskog ostrva
raskošnih obala.
Tu raste cvijeće
Do tad neviđeno,
stoji poput neznanca
i gleda me kako pristajem.

Moje srce je postalo
basnoslovan vrt
sa cvjetovima poput ovih
na ostrvu.
Oni govore međusobno
i šapuću čudno,
poput djece koja se susreću
uz osmijeh i naklon.

Možda sam bio ovdje
u zoru vremena,
kao bijela suručica,
čekao da budem nađen.
Znam taj miris
već odavno,
čini da zadrhtim
to duboko sjećanje.

Zatvorim oči,
sjećanje blijedi
moja glava na
moje rame padne.
Noć se zgušnjava
nad ostrvom,
more grmi-
Nirvanina grmljavina zove.

MOJ GROB

Ne, dragi Bože, ne daj da se upokojim
pod dekama i plahtama
uz sve to oplakivanje kraj mog kreveta.
Neka, jednog dana, neočekivano, budem oboren,
I, u šumi, padnem negdje napušten,
gdje me ne mogu naći, dok me duša napušta.

Kao sinu šume koji je dobro zna
neće mi braniti da se zadržim, to je molba skromna,
na nekoj humci pod mahovinom, konačno.
Tu ću ostaviti, za sva njena živa stvorenja,
svoje veliko truplo, bez govora i komešanja,
pored vrana, pacova i muva tako položeno.

Da, kada umrem, veliki obrok prirediću,
za te kljunove, kandže i zube na pričešću,
za svakog i sve velikodušnu porciju.
A, odozgo, vjeverica će podozrivo gledati
budnim očima sa svoje grane motriti,
rastrojeno, kao što ljudi gledaju.

Porcija obilna može svakoga zasititi,
njom se može apetit vojske zadovoljiti.
Tijelo će mi rasparčati za trpezom.
Orao će da ogoli moje kosti,
Dok ništa ne ostane, neće stati,
zatim odletjeti, okrepljen gozbom.

Čitave noći, i u večer kasno
zvukovi leša u slogu bruje umilno
prijatni su poput zvuka zvona.
Zatim, poslednja riječ u počast meni
od same sove odzvoni,
huk se začuo kao kakva prosta himna.

Kada zemlja primi, ono što je ostalo od mene,
i u zoru skriven budem u zemlji, pod lišćem, što vene,
ove radosne noći blizu će biti kraj.
Prijatelji moji! Zbogom! Nahranio vas sve sam!
— Ali zašto se sve živo od mene oprašta.
Biće da ih je vjetar naveo u gaj.

Sa engleskog prevoda prepjevao na srpski Stefan Elezović